□□□□CKKP :: Mihle Rudolf□□□□□

□

	□□□□	□□□□□□□□□□		
□□□□□□□		**Narozen:**		1937
	Bydliště:		Praha	
	Telefon:			

□□□
□□□
□□□**zemřel 31.10.2008**□□□

Převzato z knihy 70 let ČKK.

Rudolf Mihle: Všechno je jednou poprvé, podruhé, potřetí

Začátky

První záběr jsem natočil v roce 1949. Bylo mi dvanáct let a na záběru jsou rodiče, jak vezou kočárek v parku na Karlově náměstí. Narodila se mi totiž sestra a otec, typický rodinný fotodokumentarista, si koupil malou osmičkovou kameru Somet. Kamera byla na kazety, které se ve tmě plnily filmem. Ze začátku natáčela kamera docela spolehlivě, ale protože nebyl k dostání originální osmičkový film, rozřezávala se a přeperforovála šestnáctka. A i když to dělaly firmy a film se prodával v obchodech, v Sometce se film zastavoval, přestože kamera normálně běžela. A tak otec nikdy nevěděl jestli to, co natočil, bude také na filmu. Třikrát jsme byli například na Petříně s babičkou, ale na filmu není ani jednou. Umřela dříve než se podařilo sehnat originální osmičkový film.

Když jsem v roce 1952 dokončil měšťanku, vyučil jsem se písmomalířem, ale s filmováním jsem neměl stále nic společného. Samozřejmě s výjimkou, kdy jsem mával otcovi do kamery či podržel nějaký záběr, aby tam byli oba rodiče se sestrou. Ty filmované vánoce, narozeniny a návštěvy příbuzných ve mně zanechaly skličující představy o filmování. Když jsem v roce 1958 přišel z vojny a v létě jel na první dovolenou k moři do Rumunska, vzal jsem si sebou otcovu Sometku. To už se běžně prodávala dvojitá osmička do Admir, ale jednoduchá stále nebyla. A tak jsem si nechal tu dvojitou rozříznout. Potíže s průchodem filmu kamerou se ale nezměnily a tak jsem

kromě několika nesouvislých záběrů nenatočil nic.

Nadával jsem na Sometku a otec mne vyhecoval, abych si tedy koupil pořádnou kameru. V roce 1959, jsme dělali na Příkopě reklamu na obchodu foto-kino. Pan Škába, odpovědný vedoucí prodejny, mi doporučil Admiru 8E na dvojitou osmičku. Stála asi osm set a abych vypadal jako filmař, tak jsem si ještě koupil kompendium a držák.

První film a první konflikt

Na práci na výloze firmy jsem se samozřejmě okamžitě vykašlal, založil film a šel točit po Příkopech a Václavském náměstí lidi, obchody, tramvaje. Tehdy se na ulici nikdo s kamerou neobjevoval, a tak jsem si připadal jako reportér z filmového týdeníku. Byla už sice televize, ale reportáže z ulic jak je známe z televize, se prakticky nedělaly.

Zpravodajství se točilo na šestnáctku a filmy se vyvolávaly v laboratořích Fotografia. Tam jsem také poslal ještě ten samý den, kdy jsem si koupil kameru, svůj první film.

Ty tři dny, kdy jsem si nechal expresně vyvolat film, byly nekonečné. Když jsem se konečně dočkal a film si doma promítnul na otcově promítačce, byl jsem zděšený. Všechny záběry, kde byla bílá byly rozostřené a měly nahoru pruhy. Šel jsem tedy reklamovat špatné vyvolání do laboratoře Fotografia v Široké ulici a tam jsem narazil na pana Viktora Kusého. Škoda, že z této reklamace neexistuje zvukový záznam. Oba jsme postupně zvyšovali hlas a argumenty, až nás musel zklidnit pan Suchánek. Ten mi v klidu vysvětlil, že závada je v objektivu, který nemá dostatečnou antireflekční (antihalační?) vrstvu.

Pan Škába mi ochotně kameru vyměnil, koupil jsem si další film a šel znova točit. A opět problém. Na vyvolaném filmu bylo v pravidelných intervalech několik černých okének, a tak jsem se znovu setkal v laboratoři při reklamaci s Viktorem Kusým. Film prohlédl, hodil ho do koše a dal mi ze šuplete nový film. Nechtěl mi nic vysvětlovat a když jsem řekl, že si půjdu stěžovat na vedení podniku přišel opět klidný pan Suchánek a omlouval se za chybné vyvolání. Podobné chyby prý vznikají při navíjení na rámy, kdy se film posune na závitech a neprovolá se. Příště prý nemám dávat film do sběrny, ale přijít přímo za ním do laboratoře v Široké a on to ohlídá. Tuto radu a omluvu sledoval po celou dobu nasupený Viktor Kusý.

Tak on poznal potížistu Mihleho a já Viktor(k)a Kusého.

Poprvé v Trojické

Otec, který věděl o mých neustálých problémech s laboratoří a znal moje připomínky k jeho filmování, našel v novinách oznámení o pořádání filmového semináře pro začínající kino amatéry v Trojické ulici. Aby měl ode mne pokoj zašel tam, zaplatil poplatek za seminář a dal mi to jako dárek.

To byl začátek roku 1959, kdy jsem poznal nejen své kolegy začátečníky, ale i zkušené členy klubu a profesory FAMU. Semináře se konaly vždy asi hodinu před začátkem klubového večera, na němž jsme měli možnost zůstat. Klub se jmenoval ZKZO tedy Závodní klub zaměstnanců obchodu, ale všichni o něm mluvili jako o ČKK. Začátek vždy oznamoval řízný americký pochod, při němž se postupně zaplnilo kolem stodvacetin, stopadesáti židlí. Nikoho jsem neznal, vlastně... Při přestávce mezi

promítanými filmy jsem poznal jednoho vášnivého diskutéra a kritika právě promítnutého filmu - Viktora Kusého...

Když jsem později přinesl, už jako člen klubu svůj první film "Naše dílna", byl to samozřejmě Viktor Kusý, který se do mě pustil s kritikou.

Olmer, Matěna, Nezkusil i Dašek (to už jsem znal jejich jména) se snažili otupit jeho diskutérské vášně a pochvalovali zajímavé prostředí písmomalířské dílny i dobrou kameru. Potom jsem přinesl druhý, třetí film poznal lidi v klubu, začali jsme si tykat a už to nebyl pan Viktor Kusý ale Viktorek a já nebyl potížista, ale Rudánek...

Prvé ocenění s filmem "Naše dílna" jsem nakonec postoupil z juniorské soutěže do seniorské. V ČKK totiž každý začátečník byl juniorem nikoliv podle věku, ale podle kvality svých filmů. Pokud nezískal 50 bodů, tak byl stále juniorem i kdyby byl v klubu deset let a bylo mu sedmdesát. Bodování bylo dost složité, hodnotilo se v deseti částech (námět, scénář, režie, kamera, střih, triky, ozvučení, titulky (?) a na další si nevzpomenu) po deseti bodech, takže film mohl teoreticky dostat 100 bodů.

Na získání Memoriálu inženýra Kuthana - hlavní klubová cena, bylo potřeba získat nejméně 75 bodů (?). Poprvé jsem tuto putovní cenu získal v roce 1962 a zařadil se za předcházející držitele: 1948 - Dr. Krekule, 1949 Dr. Krekule, 1950 - F. Blízek, 1951 - F. Blízek, 1952 - J. Doleček, 1953 Havlík, Dr. Krekule, 1956 - A. Schiitz, 1957 - F. Kácha, 1958 - kol. FaP, 1959 - manž. Kafkovi, 1960 - Kácha, 1962 - R. Mihle. Potom jsem získal putovní cenu ještě dvakrát.

Mezitím přišla první druhá cena na celostátní soutěži v Mariánských Lázních v roce 1961 za film "Dva muži a štít", který je reportáží o práci na reklamě na domovním štítu v Libni. V roce 1962 jsem si půjčil klubovou kameru AK 16 a natočil s ní první šestnáctku "Mladí řemeslníci", V podniku, ve "Stavební údržbě" kde jsem pracoval jako písmomalíř, jsme psali různé náborové letáky a transparenty na získávání učedníků na různá stavební řemesla.

V té době už jsem byl ve filmování až po uši a stále neměl dost výmluv, jak se ztratit z práce a jít filmovat. Tak jsem přišel s nápadem, že pro podnik natočíme film o mladých učednících, ukážeme, jaká je to pěkná práce a budeme ho promítat po školách. Na vedení podniku to schválili a chtěli vědět, co to bude stát. Řekl jsem, že se koupí pouze šestnáctkové filmy, zaplatí jejich vyvolání a zakoupí se promítačka Club na promítání po školách. Natočím to zadarmo, jenom potřebuji uvolnění na natáčení a že potom ten čas napracuji. V té době se pracovalo na normy. Za každé písmenko bylo tolik a tolik haléřů či korun podle velikosti, typu, zda to bylo na plech či na sklo,s konturou či bez. . . trochu mi to vždy připomínalo klubové hodnocení filmů s těmi body. Na rozdíl od bodů za filmy jsme měli v práci vždy vyděláno více, než jsme mohli podle mzdového fondu dostat.

A tak se vydělané peníze za práci stále odsouvaly měsíc za měsícem a stále bylo, jak se tehdy říkalo "vyděláno". Ale v práci se muselo být, četlo se, bavilo se, poslouchal se rozhlas - prostě socialistický ráj bez peněz.

Proto ta možnost vypadnout z dílny s výmluvou, že jdu natáčet pro podnik měla větší hodnotu, než kdybych dostal zaplaceno. A samozřejmě, že se vyšetřila i nějaká cívka a

i volání a kopie byla zadarmo. To byl rok 1962, film "Mladí řemeslníci" a první cena na Brněnské šestnáctce v agitkách. Potom jsem vždy vymýšlel další a další filmy, které bychom mohli s kolegou z dílny s Milanem Svobodou vnutit podniku k natáčení.

Z těch několika jsem už ale natočil jediný s cílem pro B16, a to "Hauři". Byl to film o pokrývačích, kteří pracují na střechách bez záchranného pásu.

Natáčeli jsme ho po střechách na Starém městě skrytou kamerou tak, aby o tom pokrývači nevěděli a byli při práci na střechách přirození. Myslím si, že se nám to povedlo, podložil jsem to dost nervní hudbou a ironickým komentářem. Pro podnik jsme museli vysvětlit, že o tom pokrývači věděli a že bez bezpečnostního pásu pracovali jenom pro film.

To už jsem měl ceny za filmy "...a přece se plní!", což byla satira na výrobu hrnců bez uch, "Transfesa 567" o nevyloženém vagónu plném banánů v zimním nečase atd. Ocenění získal i film "Kvartet f-dur" o práci spolužačky výtvarnice na paličkované krajce. A také nejúspěšnější můj film té doby "Hranice ze skla". Bylo to zamyšlení nad lidským životem v odrazu výkladních skříní. Poetický komentář a celkové ladění černobílého šestnáctkového filmu přineslo i čestné uznání na soutěži Unica v Holandsku v roce 1964. To už byl osmý, desátý, čtrnáctý film.... **První, druhý, pátý, desátý konflikt.**

Na první konflikt, ten s Viktorkem Kusým v laboratoři nad vyvolaným filmem, vzpomínám s úsměvem. Ty další konflikty už tak úsměvné nebyly.

V roce 1964 jsme pro Brněnskou šestnáctku natočili s Přemkem Schönbachem (mým dlouholetým filmovým kamarádem a zvukařem) satiru na objevený, ale velice nerado zmiňovaný, kult osobnosti. Pro dnešního čtenáře, neznalého atmosféry první poloviny šedesátých let výraz kult osobnosti nic neříká a tak bude možná lepší, když kapitolu o konfliktech přeskočí, pokud se při čtení mých memoárů dostal až sem. Pro ostatní, mé vrstevníky bolševické doby, budu připomínat konflikty mých filmů s institucemi.

Zmiňovaný film se jmenoval "Bez názvu" a byl promítán na Brněnské šestnáctce v roce 1964. Již titulky navozovaly, co asi přijde: Tento film zachycuje období kultu osobnosti a nemá v ničem připomínat dnešek.

Nikdo neuvádí film - BEZ NÁZVU - námět skutečnost, střih sjezdy _ kamera objektivní, režie doba. Následují čtyři stylizované části: Kupředu za dovršení socialistické výstavby, Beseda o životní úrovni, Význam a poslání úsekového důvěrníka a O nové učebnici politické ekonomie.

Celkem je film dlouhý tři minuty, ale konfliktů s ním byly měsíce. Na soutěži B16 byl dodatečně vyřazen z hodnocení, na Hlavní správě tiskového dohledu (HSTD) nedostal povolení k promítání, kádrovačka z ministerstva, kam spadal klub, dostala vynadáno stejně jako Václav Havlík. A nakonec i my, co jsme to za "Husity", kteří dělají jenom průšvihy.

Příští rok následovalo další nedorozumění či neporozumění s brněnským prokurátorem, který byl jedním z organizátorů B16 v roce 1965. Ale tentokrát nás porota podržela a za film "Bez diskuse" jsme dostali cenu poroty "Pana Prokouka".

"Minihistorie", film sestavený ze známek a úryvků známých melodií, byl věnován padesátému výročí založení Československa. V první verzi ještě prošel. To bylo v

atmosféře Pražského jara v roce 1968 a na celostátní soutěži v Uherském Hradišti dostal za ovací diváků Cenu poroty. Když ale v srpnu přišli Rusové s přáteli, museli jsme film ještě dotočit. Padesáté výročí založení Československa bylo přece v říjnu a tak jsme ještě přidali závěr s okupací. Na Benátkách (BFA) v listopadu 1968 jsme za film dostali ještě Hlavní cenu, ale potom už se film nikdy nepromítal. Až po revoluci v roce 1990 stejně jako "První hodiny okupace" z roku 1968. Ten měl sice tajnou premiéru na BFA v roce 1968, ale veřejně soutěžil až v roce 1990. Na soutěži Unica 1992 ve Švédsku dostal potom třetí cenu.

Konflikt však přinesl film "Lásky hra osudná", který lehce, humornou formou hovoří o vztahu muže a ženy v několika stoletích, v osobitém přednesu komentáře Milošem Kopeckým. Film narazil proto, že byl v závěrečném titulku věnován Mezinárodnímu roku ženy, který byl v roce 1972 a tím prý hrubě ženy urazil. Na celostátní soutěži v Mariánských Lázních film dodatečně vyřadili z hodnocení a neměl se už nikde promítat.

Dalšího vyřazení jsme se dočkali na celostátní soutěži v Hradci Králové v roce 1980. Film".., postůj a ohlédni se, člověče" postoupil jako vítězný z městské soutěže v Praze, byl vybrán do Hradce Králové, zařazen do celostátní soutěže a ráno před promítáním rozhodnutím pořadatelů vyřazen. O několik měsíců později získal film hlavní cenu v Uherském Hradišti na soutěži o životním prostředí a také cenu Mladého světa a cenu diváků.

Daleko nepříjemnější konflikt byl s filmem "Zpráva o jedné obci", který zachytil poslední dny obce Trojanovice před výstavbou dolů v Beskydech. Film na soutěži "Beskydský ještěr" pořadatelé zabavili a předali na Krajský výbor KSČ do Ostravy. Po velkém boji s pořadateli a úřady jsem film dostal v roce 1982 na Státní bezpečnosti v Krakovské ulici v Praze s tím, že už ho nesmím nikde promítat. Když jsem žádalo písemné rozhodnutí o zákazu promítání bylo mi řečeno, že to se nedává, protože u nás je přece svoboda projevu...

Po šedesátém, sedmdesátém...

Po sedmdesátém soutěžním filmu "Tehdy v roce 1985", který mapoval stav odcházejícího filmu a očekávaný masový příchod videa, jsem dostal Hlavní cenu na Fotokině v Kolíně nad Rýnem za čtyři roky starý film "Trnkobraní". Ta cena byla 3 000 marek a protože jsem nechtěl přivést marky do republiky a dostat za ně koruny či bony, tak jsem si tam za ně koupil videokameru Sony 8. To byl rok 1986 a hned po příjezdu jsem začal točit už jenom na video. Kdo nikdy nesháněl barevný šestnáctkový film, nechodil ho tajně vyvolávat do televize, pokoutně si tam nechal udělat barevnou kopii, zlobil se se slepkami, nechal si na soutěžích odírat v projektorech vzácnou kopii, ten nemůže pochopit, co to byl přechod z filmu na video. A to už vůbec nemluvím o synchronním zvuku, digitálním záznamu obrazu, počítačích.,.

Jeto jiný svět, svět páry končí.,. píše se nové tisíciletí. Všechno bude opět poprvé, podruhé, potřetí. .

Není amatér jako amatér

R. Mihle o vzniku své filmové trilogie Sláva a pád Českého klubu kinoamatérů.

Amatérský film je oblastí, kterou se v minulosti zabývaly tisíce lidí sdružených ve

stovkách organizací. Po roce 1989 se počet spolků sice ztenčil, ale lidé zůstali. Složitá a drahá filmová technologie byla nahrazena dostupnou videotechnikou, která pro většinu amatérských filmařů přinesla znatelnou úlevu a osamostatnění. S amatérskými filmy se roztrhl pytel - o tom nejlépe svědčí neuvěřitelné množství festivalů, soutěží a přehlídek.

Komponovaný pořad ČT zachycuje celou dostupnou historii české amatérské tvorby a jejích protagonistů.

Samostatnou kapitolou je úroveň snímků. Shrnuje naivní rodinná videa i citlivě provedená díla, která s amatérským filmem nemají od prvního pohledu nic společného a v některých aspektech dokonce předčí mnohé profesionální práce. Všechny "amatéry" spojuje obrovská vášeň pro film, který dělají bez honorářů, pro pár diváků, ale také bez jakéhokoliv omezení.

Z výrazných osobností, které v pořadu vystoupí, jmenujme alespoň Rudolfa Mihle, který do řad Českého klubu kinoamatérů vstoupil koncem 50. let.
Okamžitě na sebe upozornil originálním vyhledáváním témat a neobyčejně kvalitním zpracováním. Svědčí o tom řada cen, které jeho dokumenty a reportáže v průběhu desetiletí posbíraly. Vzácnou výpovědí se stal jeho třídílný dokument Sláva a pád ČKK o vzniku a zákazu Českého klubu kinoamatérů. Jeho první díl, který uvidíme, přibližuje v historicky vzácných záběrech založení klubu v roce 1935, filmové aktivity jeho členů a technické možnosti této doby. Zachycuje i utlumenou činnost klubu v období okupace a jeho vývoj do roku 1952.
Svět filmových amatérů sdružuje lidi všech věků a profesí. Je to patrné jak v archivním snímku série Zblízka "Amatérský film" Alice Růžičkové - bývalé amatérky, nyní již profesionální režisérky, tak v novém dokumentu Jana Soukupa "... a hlavně točit". Také v něm představíme několik amatérských filmařů, pro které se natáčení stalo celoživotní vášní. V pořadu vystoupí nestor Českého klubu kinoamatérů (největšího a nejstaršího sdružení u nás), ing. Skoták, povoláním stavař, který začal natáčet v roce 1938 a později se věnoval především animovanému filmu, M. Kašpar vášnivě se zabývající nerosty, jehož snímky vlastnoručně opracovaných achátů okouzlují svojí barevností, J. Vlasatý, který jako hudebník vytvořil několik kuriózních klipů nebo výtvarník J. Nykl, jehož animovaná tvorba konkuruje profesionálním animacím, M. Tusčák, E. Pražan i další filmaři, kteří představí řadu ukázek z vlastních prací či prací kolegů, které jejich snímky přežily.Stopáž: 8 minut – Rok výroby: 2004 –
Pořad připravilo Centrum dramatické, divadelní a hudební tvorby

Sláva a pád Českého klubu

kinoamatérů

Část z filmové historie největšího a zároveň nejstaršího sdružení amatérských filmařů u nás.

Režisér snímku - Rudolf Mihle je v prostředí amatérského filmu nepřehlédnutelnou postavou. Do řad Českého klubu kinoamatérů (ČKK) vstoupil koncem 50. let a okamžitě na sebe upozornil originálním vyhledáváním témat a neobyčejně kvalitním zpracováním. O tom svědčí řada cen, které jeho dokumenty a reportáže v průběhu desetiletí posbíraly.

Vzácnou výpovědí se stal jeho třídílný dokument o vzniku a zákazu ČKK. V historicky vzácných záběrech přibližuje tento první díl založení klubu v roce 1935, filmové aktivity

jeho členů a technické možnosti této doby. Film zachycuje také utlumenou činnost klubu v období okupace a jeho vývoj do roku 1952.Stopáž: 40 minut –
Rok výroby: 2004 –

Pořad připravilo Centrum dramatické, divadelní a hudební tvorby
Žánr: Dokument

Seznam natočených filmů

Sláva a pád ČKK

Peripetie reálnosti - dokument, 14 min., (1992)